

opnaa nogle Forbedringer, saaledes har vi ogsaa i Aar den bedste Villie til at opnaa et godt Resultat.

J. Chr. Møller: Om det foreliggende Lovforslag skal jeg ikke gøre mange Bemærkninger; jeg kan ligesom de to ærede Talere, der har haft Ordet før mig, henholde mig til mine Bemærkninger ved Lovforslagets Behandling i Oktober 1925. Formelt er det maaske rigtigt, at den højtærede Indenrigsminister har fremsat Lovforslaget, saaledes som det blev vedtaget i Folketinget sidste Gang, men jeg tror, det vilde have fremmet Sagen noget, og at Udvalgsbehandlingen kunde være foregaaet hurtigere, hvis der ved Lovforslagets Fremsettelse var blevet taget Hensyn til, hvad vi omtrent var enige om i det Udvalg, der var nedsat her i Landstinget i forrige Samling. Nu skal jo omtrent hele Arbejdet begynde forfra, og det vil tage sin Tid. Spørgsmaalet er nu, hvad der er sket, siden Lovforslaget sidst laa paa Tingets Bord. Ja, der er jo sket dette, at Kronen er steget noget, den er gaaet nærmere pari. Man kan altsaa sige som det ærede Medlem, der talte for Venstre (Bækgaard), at den har faaet en noget større Købeevne, og dette vilde jo i Almindelighed kunne betinge en yderligere Nedsættelse af de Takster, vi i Forvejen var enige om. Der er imidlertid sket noget mere, noget, som jeg anser for lige saa vigtigt, nemlig at saavel Industri som Landbrug har faaet daarligere Tider, deres Indtægter er forringet, mange har svært ved at betale deres Skatter. Vi er, synes jeg, i en saadan Situation forpligtet til at gøre, hvad vi kan, for om muligt at bringe Udgifterne ned til det forsvarlige — der er jo og vil altid være en Grænse for, hvor langt man kan strække sig, hvor mange Udgifter et Samfund taaler. Den højtærede Minister kan vel neppe haabe paa, at den af ham her foreslaaede Ændring af Aldersrenteloven skal kunne vedtages, thi den vilde medføre en betydelig forøget Udgift i Forhold til den gældende Lov. Mit Parti maa holde paa, at man, saaledes som Forholdene har udviklet sig, bør gaa til en Nedsættelse. Naar Prisniveauet gaar ned, hvad der jo i dette Tilfælde er sket, maa de her omtalte Udgifter ogsaa gaa ned. Skatteborgernes Indtægter er gaaet ned, og det er derfor nødvendigt, at de i alt Fald ikke faar større Skatter, end de allerede har; helst skulde disse bringes noget ned.

Den højtærede Minister udtalte ved Fremsettelsen af Lovforslaget, hvad vi jo vidste, at der fra den Kommission eller det

Udvalg, der har været nedsat, var fremkommet en Indstilling om Forsikringsprincippet, men at man ikke havde kunnet blive enig. Udvalget havde delt sig i forskellige Mindretal. Efter min Mening maa den Tid nødvendigvis komme, da Forsikringstanken grundigt overvejes, thi som jeg sagde før, jeg tror ikke, Samfundet i det lange Løb kan vedblive med at bære de betydelige Omkostninger, som Aldersrenten foraarsager saavel Staten som Kommunerne. Det skulde jo heller ikke synes nogen Umulighed eller Urimelighed, om de, som skal nyde godt af Aldersrenten, ogsaa var med til at bære i alt Fald en Del af Udgifterne, saa disse ikke udelukkende blev paalagt os andre. De mange, som oppebærer Pension af Stat og Kommune, har jo selv maattet bidrage dertil. Der er mange, som med betydelige Ofre tegner Livsforsikring, Overlevelserente o. s. v. for at sikre sig selv og deres Familie, naar Alderdommen kommer og de ikke længere er arbejdsdygtige, ikke har Mulighed for at tjene det nødvendige til Livets Ophold. Man kan her med Grund spørge: Hvorfor skal en enkelt Klasse Mennesker være anderledes stillet end de øvrige Samfundsborgere? En saadan ulige Stilling mener jeg ikke kan opretholdes. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, om han har i Sinde snart at forelægge et Forslag, hvori Forsikringstanken er optaget. Jeg mener, det vilde være heldigt, om det kunde forelægges saa betids, at det eventuelt kunde sammenarbejdes med det nu foreliggende Forslag. Den højtærede Minister sagde imidlertid i sin Fremsettelse, at Vedtagelsen af disse Ændringer i Loven af 1922 ikke vilde sinke Fremsettelsen af et saadant eventuelt Forslag, og det kan maaske være rigtigt; naar Loven gøres tidsbegrænset, kan Forhandlingerne om en saadan Forsikringslovgivning altid optages.

Den højtærede Minister har i sit Lovforslag opretholdt, at Odense, Aarhus og Aalborg skal have de samme Takster som København. Jeg kan ikke tænke mig, nogen vil mene, at Indbyggerantallet skal være bestemmende for, hvad den enkelte kan faa i Aldersrente. Efter min Mening er det lige saa dyrt at bo i Esbjerg, Horsens, Vejle, Randers o. s. v.; disse Byer har i hvert Fald en større Skatteprocent, hvad der dog — det indrømmer jeg — ikke betyder saa overordentlig meget for Folk, der faar Aldersrente, og at det skulde være dyrere at bo i Odense, Aarhus og Aalborg end i de Byer, jeg har nævnt, tror jeg ikke. Jeg kan derfor ikke forstaa, hvorfor denne Bestemmelse